

graph, hvor der paa en eller anden Maade gjøres et Forbehold, saaledes at man, hvis det ved den endelige Afgjorelse, som Finantsministeren dog paa en Maade seer imøde, skulde bestaa, at der var gaaet de andre Landsdele for nær, da kunde gjøre den Uret god igjen, som man efter Regjeringens Forslag var kommen til at gjøre. Jeg tilstaaer, at det har undret mig, at den ærede Finantsminister har fundet sig foranlediget til at tale om Misbrug; at den ærede Finantsminister talte om Eidskab, det kan jeg ganske rolig finde mig i; thi jeg kan ikke nægte, at mit Sind kommer i Bevægelse, naar jeg seer, at een af Grundlovens Piller styrter sammen (Nei! Jo!), og at de Herrer muligviis selv ville række Haand dertil (Hør!). Jeg kan tage feil (Ja!), men saaledes stiller det sig for mig. Om nu ogsaa mit Sind er kommet i Bevægelse, saa troer jeg dog ikke, jeg paa nogen Maade har fornærmet den ærede Finantsminister. Dersom jeg havde sagt: saaledes vil Krigsministeren, saaledes vil Finantsministeren gjøre, ja da kunde den ærede Finantsministers Beviis, at han saa ivrig har forsvaret sine Soldatbygninger, have været noget Afgjorende; men den ærede Finantsminister er ikke, og det vil jeg bede dem vel lægge Mærke til, kommet med den fjerne Benægtelse af Rigtigheden af det, som jeg har fremført (Hør!). Han har ikke benægtet, at en Krigsminister eller en Finantsminister kunde tale saaledes, som af mig anført, uden at gjøre Brud paa Forsætningen; han har ikke benægtet, at man ved at benytte de slesvigiske og hollsteenske Intrader paa den Maade, som af mig antydet, virkelig kan komme til at undergrave vor Bevillingsret. Vor hele rettlige Stilling vil efter min Mening derved blive forrykket; istedetfor vor Ret ville vi have vor Tillid til Ministrenes Redelighed osv. — Jeg troer at have udviklet min Mening saa tydeligt, at jeg ikke finder mig foranlediget til at tilføie noget Oberligere. De Herrer kunne vælge; jeg troer, de maae kunne see Sagen saa klart, at Betydningen af deres Afstemning er dem selv indlysende (Ja!).

Finantsministeren; Jeg maa først bringe i Erindring, at jeg aldrig har paafaldt nogen personlig Tillid enten til mig eller Mini-

steriet, som Forsvar for, at den Paragraph, hvorom der nu handles, ikke skulde optages. Jeg har ingenstunde betjent mig af den Argumentation, at man kunde være ganske rolig for, at Ministrene i Almindelighed og jeg i Særdeleshed være redelige Folk, som ikke vilde misbruge en Myndighed, om den end ikke var saa strengt betegnet, det har jeg aldeles ikke sagt, jeg har kun sagt, at den Myndighed til Misbrug, som af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Aede Valgfreds (Monrad) var forudsat at kunne være tilstede, naar denne ikke blev antagen, ikke er der (Monrad: Beviis det!). Jeg veed virkelig ikke, hvorledes det skulde være muligt stærkere at benægte Noget, naar man ikke vil forlange, at jeg udtrykkelig skal benægte hvert enkelt af den ærede Rigsdagsmands Ord, som det er meget vanskeligt at gjøre, fordi han stiller Tingene saaledes sammen, at man ordentligviis kun kan komme til at ramme den Tanke, som ligger deri, men ikke de mange forskjelligartede Biting (Hør!), hvormed denne Tanke understøttes (Ja!). Jeg har ikke benægtet, at nogen Krigsminister eller Finantsminister kunde tale, som den ærede Rigsdagsmand har sagt; det vil jeg gjerne troe, thi der kan føres megen unyttig Tale; det vil jeg altsaa ikke benægte, men jeg har benægtet, at nogen Krigsminister eller Finantsminister kunde handle saaledes, som den ærede Rigsdagsmand forudsatte (Hør! — Monrad: Beviis!). Ja, det kan jo ikke nytte, at jeg fører noget Beviis; thi, naar jeg er færdig med de Beviiser, jeg har, siger den ærede Rigsdagsmand: de due ikke. Han holder sig overbeviist om, at Alle ere enige med ham, og jeg vil gjerne troe, at alle de, som sympathisere med ham i denne Sag, kunne være enige derom; thi, naar man først har faaet en forudsatt Mening — og det troer jeg virkelig for en stor Deel er Tilfældet her, idet jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand har fæstet sit Die saa skarpt paa denne Sag, at det ikke er ham muligt at faae det bort derfra — saa vil det vist være mig aldeles umuligt at overbevise enten den ærede Rigsdagsmand eller Nogen af dem, der maatte bestaa sig i den samme uhykkelige Vildfarelse som han. Den ærede Rigsdagsmand har atter gjentaget, at man tog een af